

12de JAARGANG, NR. 210
6 JANUARI 2014

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWS

4 BOEKEN

5 PLATEN

Corrie van Binsbergen, InDuologue,
 John Ruocco, Ambush Party,
 Jaap Blonk, The Two Al's,
 Aaron Diehl, Quat e.a.

10 PODIA

Stranger than Paranoia,
 Benefietconcert NJA.

EN VERDER:

12 Jazz op film (docu Sean Bergin)

13 Bestsellers en tips Jazzcenter

JAZZFLITS 211

staat **20 JANUARI** op

<http://www.jazzflits.nl>

NIEUWSSELECTIE

**BIMHUIS GAAT IN 2014
 OOK POP PROGRAMMEREN**

Het Bimhuis in Amsterdam gaat in 2014 ook popmuziek programmeren. De reeks 'Bimpop' start op 6 februari en wordt samengesteld door zangeres Una Bergin.

In de serie zal 'eigenwijze, avontuurlijke popmuziek in de breedste zin van het woord te horen zijn, gebracht door muzikanten met lef en niveau, in een setting waarin ieder detail van de muziek tot zijn recht komt', aldus de aankondiging op de website van het Bimhuis. Una Bergin (dochter van saxofonist Sean Bergin): "Het Bimhuis is een prachtig podium waar ik veel mooie momenten heb meegemaakt. Het is een zaal van hoge kwaliteit waar je geweldig kunt optreden met een popband. Collegamuzikanten en bevriende muzikkliefhebbers reageerden allemaal heel enthousiast op mijn idee en het is fantastisch dat het Bimhuis mij de kans geeft om deze concertserie te programmeren." Er zijn dit seizoen twee edities van Bim-Pop: op 6 februari (met singer-songwriter Sir Ian, de Britse folkband Moulettes en de Amsterdamse afrobeat-formatie Koffie) en op 1 mei (met folk-blues van The Wood Brothers en soul-rock van My Baby). Vanaf het najaar zal er meer pop in het Bimhuis komen.

**Volg het jazznieuws
 op de voet. Ga naar:**

<http://www.twitter.com/jazzflits>

ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE SINDS 2003

**BENEFIETCONCERT NEDERLANDS
 JAZZARCHIEF LEVERT 15.000 EURO OP**

Francien van Tuinen tijdens het NJA-benefiet. (Foto: Joke Schot)

Het benefietconcert voor het Nederlands Jazz Archief (NJA) op 15 december in het geheel uitverkochte Bimhuis in Amsterdam, heeft een bedrag van 15.000 euro opgeleverd. Dat is net zoveel als vorig jaar. Ook meldden zich tientallen nieuwe Vrienden aan, waardoor de teller nu op bijna duizend begunstigers staat.
...vervolg op de volgende pagina links

NIEUWS

NJA-benefietconcert vervolg pag. 1

Paul Gompes: "Ondanks het teruglopen van giften voor de meeste goede doelen, weet het NJA steeds meer vaste begunstigers aan te trekken. Dat is ook hard nodig, want het NJA heeft veel ambities."

Onder anderen de 'Masters of the Brushes' (Han Bennink, John Engels en Joost Patocka), zangeres Francien van Tuinen, saxofonist Benjamin Herman, pianist Harmen Fraanje, de gitaristen Jesse van Ruller en Anton Goudsmit, en het ICP Orkest traden tijdens het benefietconcert op. Ook werd het project 'Jazzportretten' gepresenteerd, een serie gefilmde interviews met grootheden uit de Nederlandse jazz. Documentairemaker Jan Kelder heeft de eerste zes afleveringen al voltooid. In totaal komen er minstens veertig portretten, die in de loop van 2014 worden uitgezonden door het themakanaal Cultura 24. Verder werd bekendgemaakt dat dit jaar de hele digitale collectie van het archief op de website komt te staan. De 'Jazzportretten' maken daar onderdeel van uit. Voorzitter Bert Vuijsje sprak na afloop van het concert zijn erkentelijkheid voor alle steun uit. "We hebben ons eerste jaar zonder subsidie succesvol afgesloten en gaan nu vol overtuiging op eigen kracht verder. Met onze fantastische, nog altijd groeiende collectie kunnen we de Nederlandse jazzgeschiedenis springlevend houden." Het NJA krijgt sinds 2013 geen rijkssubsidie meer.

Nieuwe cd's Mark A Lotz in de maak

Dit jaar zal een nieuwe solo-cd van fluitist Mark Alban Lotz uitkomen. De afgelopen kerst was Lotz in Berlijn om stukken voor de cd te schrijven. Verder komt de registratie van een ontmoeting tussen Lotz en Omar Ka op cd uit. Op 'A Fula's Call' komen nieuwe composities, gespeeld door Lotz, Ka, Afra Mussawisade (percussie), Jeroen van Vliet (piano) en Bao Sissoko (cora).

Jef Neve programmeert avond van Leuven Jazz 2014

Pianist Jef Neve zal een avond programmeren op Leuven Jazz 2014. In ieder geval accordeonist Richard Galliano en drummer Dré Pallemarts zullen dan spelen. Verder komt drummer Teun Verbruggen naar Leuven. Het volledige programma wordt 28 januari 2014 bekendgemaakt. Leuven Jazz vindt plaats van 19 tot en met 23 maart 2014.

PODIA

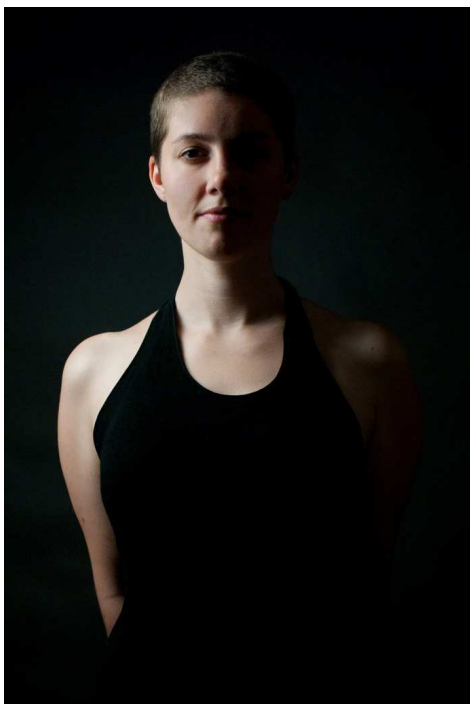
Candy Dulfer. (Foto: Joke Schot)

AMSTERDAM WORLD JAZZ CITY 2014 GAAT EIND JANUARI LUISTERRIJK VAN START

Met een Kick Off Night in de Melkweg wordt op 24 januari het startsein gegeven van Amsterdam World Jazz City 2014. Onder die noemer vindt dit nieuwe jaar een groot aantal evenementen plaats. In de Melkweg treden onder anderen de New Cool Collective Big Band, de saxofonisten Candy Dulfer en Yuri Honing, zangeres Greetje Kauffeld en drummer John Engels op.

Samen met initiatiefnemers Cees Hamelink en percussionist Jeroen de Rijk stelde Candy Dulfer het programma van de Kick Off samen. Dat representeert volgens de drie programmeurs 'heden, verleden én toekomst van jazz in Nederland'. Dulfer is tevens lid van het Comité van Aanbeveling van Amsterdam World Jazz City 2014. Die organisatie wil 'de rijke traditie van Amsterdam op het gebied van jazz en improvisatie' levend houden. Het is de bedoeling het hele komende jaar 'overal in de stad een verscheidenheid aan jazzvormen te presenteren'. Amsterdam World Jazz City 2014 sluit zich niet alleen aan bij bestaande programmering maar heeft tevens de ambitie nieuwe initiatieven te organiseren.

NIEUWS

Kaja Draksler. (Foto: Liviu Stefan)

Vier Nederlandse groepen naar European Jazz Meeting 2014

Op de European Jazz Meeting 2014 komen vier van de achttien geselecteerde groepen uit Nederland: Estafest, Kapok, Tin Men and the Telephone en Bram Stadhouders' Henosis. Andere deelnemers zijn Too Noisy Fish uit België en pianiste Kaja Draksler uit Slovenië (winnaar van de Nederlandse Deloitte Jazz Award 2009). De European Jazz Meeting is onderdeel van het jaarlijkse evenement Jazzahead! en vindt op 26 april 2014 in Bremen plaats. Elke groep mag een half uur optreden en kan zich zo presenteren aan een publiek van jazz-professionals uit de hele wereld.

NPR jazzcritici: Wayne Shorter maakte beste jazzalbum van 2013

Ruim honderd jazzcritici uit vooral de Verenigde Staten kozen voor de Amerikaanse publieke zender NPR de volgens hen beste tien jazzplaten uit 2013. Meer dan zevenhonderd verschillende albums rolden uit de bus. De albums met de meeste stemmen werden op een rijtje gezet: een nummer 1 kreeg tien punten, een nummer 2 negen etc. etc. Met een ruime marge rolde 'Without A Net' van saxofonist Wayne Shorter als beste in 2013 verschenen plaat uit de bus. De beste vocale plaat is volgens de critici 'WomanChild' van zangeres Cécile McLorin Salvant. (zie verder pag. 15 en 16)

PODIA VERVOLG

Bobby McFerrin. (Foto: Tom Beetz)

BOBBY MCFERRIN EN MANU KATCHÉ DEZE ZOMER OP HET GENT JAZZ FESTIVAL

Op het Gent Jazz Festival, dat dit jaar van 10 tot 19 juli haar 13de editie beleeft op de Bijlokesite in Gent, zullen dit jaar zanger Bobby McFerrin en het kwartet Manu Katché/Richard Bona/Stefano Di Battista/Eric Legnini optreden. Dit maakte de organisatie eind 2013 bekend. Ook jazz- en soulzangeres Kellylee Evans wordt verwacht. Naast dagtickets zullen dit jaar voor het eerst ook tweedagenpassen, driedagenpassen en een zevendagenpas te koop zijn. Nieuw is verder dat jongeren tot en met 26 jaar voordeliger naar binnen kunnen.

TONEELSTUK OVER 'MAN ALS CHET BAKER' DEZE MAAND IN DIVERSE THEATERS TE ZIEN

Theatercollectief Lars Doberman brengt tot eind januari het stuk 'Een Bebop Verhaal' op de planken. In deze 'jazzvoorstelling' wordt gereferereerd aan het leven van trompettist Chet Baker. De voorstelling was dit jaar al te zien op Oerol en bij het Over het IJ Festival.

Lars Doberman is het gezelschap van de acteurs Reinout Scholten van Aschat, Matthijs van de Sande Bakhuyzen en Mattias Van de Vijver. "Gedreven door de filosofie van de jazz en het bewogen leven van de legendarische jazztrompettist Chet Baker doen zij een ultieme poging de dolende mens weer te geven", aldus een toelichting op de website orkater.nl. "In een alsmat verschuivende en trillende wereld zoeken we de man van extremen. Aan de ene kant kristal: poëtisch trompetspel, melancholie en jongensachtige schoonheid. Aan de andere kant rot-tend hout: verslaafd aan de verdoving. Door de goden gezegend met een gouden talent, maar te lui om zich te bewegen. Deze man zou Chet Baker kunnen zijn." 'Een Bebop Verhaal' is een productie van Orkater/De Nieuwkomers. Jeek ten Velden doet de regie.

Info over de speeldata op: <http://bit.ly/1i6zIGM>.

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

JAZZ OP PAPIER

Jan J. Mulder

VOGELKUNDE 2

(Deel 1 staat in Jazzflits 209)

De hoes van 'Jazz At The Massey Hall' van het Quintet of the Year. Een album dat in 1953 verscheen bij Vogue.

Mark Miller. Cool Blues : Charlie Parker in Canada 1953.

London, Ontario, Can. : Nightwood Editions, 1989. – 115 pag., [12] pag. foto's. – ISBN 0-88971-119-4 pbk.

Miller beschrijft niet alleen het befaamd geworden concert van 15 mei 1953 in de Massey Hall van Toronto – met Parker, Diz, Bud, Mingus en Roach – maar ook Parkers optreden in Montreal drie maanden eerder (uitgebracht op Jazz Showcase 5003). Bevat bespreking van de muziek en de volgorde van het programma. Hoewel het Mingus was die de groep bij elkaar bracht, werd ieder lid afzonderlijk gecontracteerd en gesalarieerd: Parker kreeg 200 dollar, Gillespie 450, Powell 500, Mingus en Roach elk 150!

Christian Gauffre, Jean-Louis Chautemps. Charlie Parker. – Paris : Vade Retro, 1997. – 111 pag. ; 13x15 cm + cd. – ISBN 2-909828-35-2 geb.

Deeltje in de vijftiendelige serie, die liep van 1995 tot 1998, gepresenteerd door Frank Ténor, in samenwerking met het blad Jazz Magazine. Biografie, chronologie; cd bevat opnamen uit 1944-1946; foto-onderschriften niet zonder missers.

Zoals aangekondigd op deze pagina enige uitgaven waar Charlie Parker in de titel of anderszins wordt genoemd, maar waarbij hij slechts zijdelings is betrokken. In een aantal gevallen lijkt dat dan te zijn vanwege zijn naamsbekendheid.

Chan Parker. Ma Vie en mi bémol.

Paris : Plon, 1993. – 250 p. – ISBN 2-259-02173-5
Engelstalige ed. – Chan Parker. My Life in E-flat. – Columbia SC : University of South Carolina Press, 1999. – 191 pag. – ISBN 1-57003-245-9 pbk.

Goed verteld levensverhaal, inclusief overdenkingen te midden van de muziekwereld, van de ex-partner van Charlie Parker én van Phil Woods. Het boek dat zij in samenwerking met Francis Paudras samenstelde komt slechts in het voorbijgaan aan de orde en aan de op handen zijnde veiling van Parkers spullen was zij nog niet toe. De titel refereert aan de altsaxofoon, een es-instrument.

Pop, including Bird : The Chan Parker Collection.

London : Christie's, 1994. – 101 pag. ; 27x21 cm. – pbk.

Catalogus van een openbare verkoop door het Britse veilinghuis Christie's op 8 september 1994; inleiding door Andrew Simons. Een derde van de catalogus betreft objecten die Chan inbracht en met Parker verband houden. Overige: tekeningen, notitieboekjes, kleding, gitaren, gouden platen op het gebied van popmuziek.

Hoogtepunt is de altsaxofoon van kunststof, die Parker als reserve-instrument gebruikte en bespeelde tijdens het concert in Toronto. Richtprijs: 30.000-40.000 Engelse ponden. Volgens de Engelsman Geoffrey Haydon – zie hierna – bracht de saxofoon 93.500 pond (= 144.500 dollar) op. Koper was de burgemeester van Parkers geboortestad, Kansas City, Missouri.

Geoffrey Haydon. Quintet of the Year.

London : Aurum Press, 2002. – 302 p., [8] p. foto's. – ISBN 1-85410-454-3 hardc. met stofomslag

De titel is de later bedachte naam voor het kwintet, hierboven vermeld onder Miller. Bevat levensbeschrijvingen van de vijf musici, met voor ieder een cesuur in 1953. Voor het eigenlijke concert in Toronto blijven er slechts zo'n twintig bladzijden over, wat de informatie daarover minder gedetailleerd maakt dan die in Millers boek. Ook de foto's zijn minder fraai afgedrukt.

Norman Saks, Ken Vail (docum. en ontwerp), Phil Schaap (voorw.). Charlie Parker & Jazz Club Memorabilia.

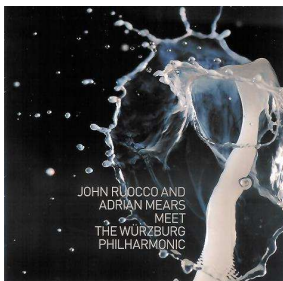
New York : Jazz at Lincoln Center, 2007. – 147 pag. ; 29x22 cm. – ISBN 978-1-934793-00-8 geb. met stofomslag

Van alle afbeeldingen bestaat een derde uit memorabilia die met Parker te maken hebben: reproducties van contracten, kwitanties, programma's, folders, toegangskaartjes, telegrammen, de lidmaatschapskaart van de vakbond, 157 hoezen van 45-toerenep's, bladmuziekomslagen, labels van acetatplaten, enzovoort. Overige: afbeeldingen van testpersingen, labels van 78-toerenplaten met handtekening, doosjes met grammofoonnaalden, jazzclubaangelegenheden en meer.

[...vervolg op pagina 17](#)

JAZZ OP DE PLAAT

JOHN RUOCCO AND ADRIAN MEARS Meet The Würzburg Philharmonic Double Moon Records

Bezetting:

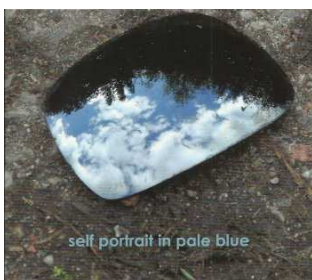
Würzburg Philharmonic,
John Ruocco (kl, ts),
Adrian Mears (tb),
Bernhard Pichl (p),
Rudi Engel (b),
Jean Paul Höchstädter (d).

Bekijk een video over de cd:
<http://bit.ly/1fUkUIe>

Cross-over, het samengaan van klassieke muziek en jazz, is een oud fenomeen dat vooral begin jaren vijftig in de belangstelling stond, met als een van de weinige geslaagde voorbeelden het album 'Focus' van Stan Getz. Wellicht dat de tijd er toen nog niet rijp voor was, maar nu de muziekhokjes in rap tempo worden afgebroken is de weerstand tegen cross-over ook een stuk minder geworden. In deze traditie is het Würzburg Philharmonic Orchestra geen eendagsvlieg. Dit symfonieorkest dat zich meestal in het traditionele klassieke repertoire beweegt, is al jaren actief in dit genre. Eerdere cd's bevatten opnamen met trompettist Benny Bailey (1997) en Charlie Mariano (2003) en waar in de vroege cross-over klassiek en jazz vaak op een ongemakkelijke en geforceerde manier bij elkaar werden gebracht, is dat hier op een luchtige en natuurlijke manier voor elkaar gekregen. Dat is niet alleen de verdienste van dirigent Jonathan Seers, die zijn symfonieorkest kan laten swingen, maar vooral ook van het Bernhard Pichl trio ('Trio On The Corner') dat de perfecte trait d'union vormt tussen het orkest en de solisten klarinettist-saxofonist John Ruocco (opnamen uit 2010) en trombonist Adrian Mears (2011). Opvallend sterk daarbij is de rol die de jonge drummer Höchstädter speelt. Ruocco is in drie eigen nummers te horen, Mears in vijf eigen nummers en 'standards' waaronder een J.J. Johnson medley en Dizzy Gillespie's 'Tin Tin Deo'. De Amerikaan Ruocco woont al jaren in Nederland en België en is hier genoegzaam bekend; de Australiër Mears woont nog veel langer in Europa, is op meer dan honderd cd's te horen, maar is desondanks een stuk onbekender. De cd biedt een goede gelegenheid om met deze trombonist kennis te maken die zich als een topmuzikant laat horen met een prachtig fluwelen toon en soepele techniek.

Tom Beetz

CORRIE VAN BINSBERGEN Self Portrait In Pale Blue Brokken Records

Bezetting:

Corrie van Binsbergen (g).

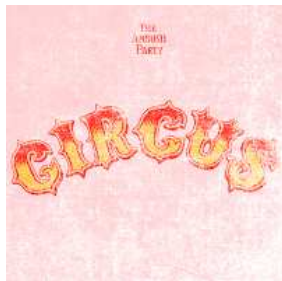
Ze schreef al eens een opera en filmmuziek, deed projecten met schrijvers, had grote en kleine bands en speelde Zappa in het Holland Festival. Maar wat Corrie van Binsbergen nog nooit had gedaan, was een soloalbum maken. Op haar 56ste, na het vertrek uit de Randstad en het overlijden van haar moeder, leek het moment gekomen. 'Self Portrait In Pale Blue' is daarom opgedragen aan die moeder, en zoals de titel al suggereert, is het geen knallende cd geworden in de trant van 'Shut Up 'N Play Yer Guitar' van haar grote held Frank Zappa. Het album bevat dertien kortere en langere stukken, alle zonder titel, en alles is puur geïmproviseerd. De stemming daarbij was ingetogen, introspectief, dromerig zelfs. Corrie speelt met veel sustain, lange lijnen, soms onderpind met figuren uit haar loopstation. Het lijken af en toe net songs zonder tekst, hetgeen bewijst hoe sterk haar vormgevoel is – de componiste verloochent zich hier niet. Tevens bewijst ze hoe beeldend haar muzikale taal is. Veel van de tracks zouden het uitstekend doen als soundtrack bij een film of theatervoorstelling. Niet toevallig doet de muziek denken aan haar muziek uit de recente productie 'Geletterde Mensen' met Josse de Pauw (die ik in het vorige nummer van Jazzflits besprak). Door de consequente sfeer laat 'Self Portrait In Pale Blue' zich het best als één geheel beluisteren, waarbij de luisteraar zich kan verwonderen, ontroeren en de zaken des levens eens rustig overdenken. Op de valreep heeft Corrie van Binsbergen namelijk een van de fraaiste cd's van 2013 afgeleverd.

Herman te Loo

THE AMBUSH PARTY

Circus

De Platenbakkerij

Bezetting:

Natalio Sued (kl, ts),
Oscar-Jan Hoogland (p),
Harald Austbø (c),
Marcos Baggiani (d).

VERVOLG JAZZ OP DE PLAAT

In het buitenland is terecht veel waardering voor de muziek uit de Amsterdamse impro-scene. Twee jaar geleden boekte het roemruchte Duitse Moers Festival het kwartet The Ambush Party en het publiek was daar erg blij mee. De opnamen die de WDR Radio van het concert maakte, verschijnen nu op cd, onder de titel 'Circus'. Dat is misschien misleidend, maar ergens ook weer niet. In het circus gaat het immers niet alleen over clowns, acrobatiek en wilde beesten, maar ook over elegantie en variatie. En dat zijn twee begrippen die centraal staan in dit album. Waar de titelloze debuut-cd van The Ambush Party sterk leunde op kennis en gebruik van de jazztraditie, tapt de nieuwe plaat meer uit klassieke vaatjes. De subtiele klarinet van Natalio Sued in 'Rope dancer' getuigt van liefde voor het werk van Olivier Messiaen en blijft spookachtig mooi doorgaan terwijl om hem heen de klanken aanzwellen. Ook in 'The elephant' is de melodielijn van Austbø's gestreken cello van een klassieke schoonheid. Overigens kunnen we The Ambush Party nergens betichten van pure mooispelerij, want het kan ook flink tekeergaan in hun improvisaties, zoals in de freejazz van 'The tiger is loose'. Daarnaast zijn er de kenmerkende muzikale humor, speelsheid en lichtvoetigheid waarmee ze ook op het debuutalbum al indruk maakten.

Herman te Loo

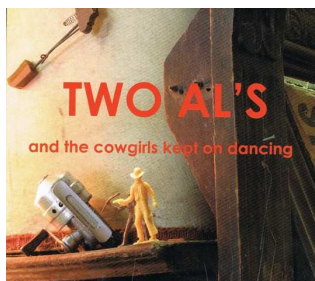
Bekijk de groep op het Moers Festival 2011:

<http://bit.ly/1fAzbc6>

THE TWO AL'S

And The Cowgirls Kept On Dancing

Brokken Records

Bezetting:

Albert van Veenendaal (prepared p),
Alan Purves
(perc, squeaky toys, brim bram).

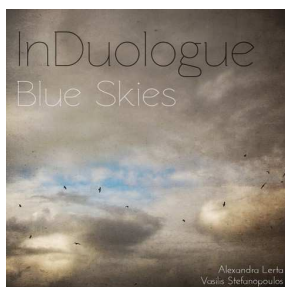
'Spelen' heeft twee betekenissen: 'als kinderen plezier hebben' en 'muziek maken'. In de muziek van The Two Al's zijn beide betekenissen onlosmakelijk met elkaar verbonden. In letterlijke zin is slagwerker Alan 'Gunga' Purves regelmatig in de weer met speelgoed, in de vorm van piepende knijpbeesten. Maar veel meer nog hoor je in de liedjes op dit debuutalbum, 'And The Cowgirls Kept On Dancing', een soort kinderlijke verwondering die hij en pianist Albert van Veenendaal nooit zijn kwijtgeraakt. De laatste heeft zijn vleugel zorgvuldig 'geprepareerd' door allerlei objecten op de snaren te leggen of te bevestigen. Hij bespeelt het binnenwerk met paukenstokken of gewoon via de toetsen. Het resultaat is een rijke klankwereld die hij op zijn solo-cd 'Minimal Damage' (2010) al eens uitvoerig liet beluisteren. Omdat hij een even goed ontwikkeld ritmegevoel heeft als zijn Schotse duopartner wordt de basis van veel van de tracks gevormd door bizarre dansjes. Soms zouden die een feestje van een troep kabouters in het bos kunnen begeleiden, maar op andere momenten ook de tribale dans van een niet-bestaande uitheemse cultuur. De fantasie van The Two Al's lijkt geen grenzen te kennen en hun beeldend vermogen zorgt ervoor dat je als luisteraar meteen de wildste associaties kunt oproepen. Of je hun muziek nu ziet als 'soundscapes' bij een SF-avontuur, de 'soundtrack' bij een stomme-filmdrama of een uit de hand lopend country & western linedance-festijn, het werkt allemaal even goed. Het is met afstand de vrolijkste cd die in 2013 van de persen is gerold.

Herman te Loo

Beluister hier de openingstrack van het album:

<https://soundcloud.com/albertv/nice-to-see-you>

INDUOLOGUE
Blue Skies
 Snip Records

Bezetting:

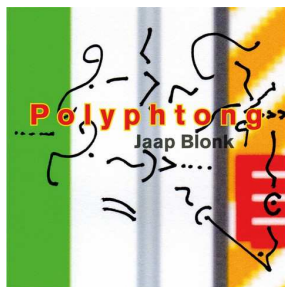
Alexandra Lerta (voc),
 Vasilis Stefanopoulos (b).

Bekijk een video over de cd:

<http://bit.ly/1gqxjXc>

JAAP BLONK
Polyphong
 Kontrans

(distributie: www.toondist.nl)

Bezetting:

Jaap Blonk (voc, elektronica).

VERVOLG JAZZ OP DE PLAAT

'Blue Skies' is de debuutuitgave van het jonge label Snip Records. Het album staat op naam van InDuologue, een duo bestaande uit zangeres Alexandra Lerta en bassist Vasilis Stefanopoulos. Beiden zijn van Griekse afkomst en weten muzikaal van wanten. De twee kozen voor het album een repertoire van louter 'standards' en daarin musiceren ze doorwrocht. Het is geen sinecure om als bassist een heel orkest te moeten vervangen, maar het is een feest om Stefanopoulos te horen begeleiden. Hij doet het schijnbaar zonder enige moeite en zorgt dat het geheel welluidend blijft. Zangeres Alexandra Lerta doet niet voor hem onder. De klank van haar stem is opvallend. Het lijkt wel of de noten achter in haar keel worden gevormd. Daardoor komt ze wat jong over. De 'songs' worden echter met veel lef en zekerheid gebracht. Binnen het duo wijst de contrabas de weg en gaat de zangeres daarin zonder enige moeite mee. Voor de gehele cd geldt: je hoort wat noodzakelijk is. Een goed voorbeeld daarvan is het stuk 'Calypso blues', waarin we worden getraakteerd op een slagsolo op contrabas en 'brushes'. 'Tin tin deo' van Dizzy Gillespie wordt met gevoel voor nuance gebracht en de 'Hum drum blues' staat als een huis. Dankzij een nieuw arrangement krijgt 'My funny valentine' een heel andere klank.

Het duo wordt soms uitgebreid (in 'My funny valentine') met een klokkenspel. Ook is hier en daar sprake van het overdubben van de contrabas (strijken over plukken). En een enkele keer worden de twee musici aangevuld met een verstilde gitaarbegeleiding (in 'Why worry'). Voor het overgrote deel is de cd evenwel slechts gevuld met stem en contrabas. En dat is geen enkel bezwaar, omdat het duogeluid volkomen is afgerond. Dat heft mede te maken met de plek waar de cd werd opgenomen, een kapel. De natuurlijke akoestiek van die gebedsruimte heeft het totaalgeluid daadwerkelijk verrijkt.

Hessel Fluitman

Het gebruiken van vocale klanken voor het produceren van elektronische muziek is niks nieuws. De Duitse componist Karlheinz Stockhausen deed het al in 1955-56 met 'Gesang der Jünglinge'. De Nederlander Jaap Blonk experimenteert er ook al jaren mee en zet met 'Polyphong' weer een stap verder. Hij bedacht het stuk in een quadrofonische opstelling en als zodanig ging het in maart 2012 in première op de Amerikaanse Stanford University. Om het ook op cd te kunnen uitbrengen, heeft hij het bewerkt en in die versie ligt hij nu in mijn cd-speler. Slechts heel af en toe is te horen dat al het bronmateriaal afkomstig is van Blonks bijzondere stemgeluid. Dan wordt 'Polyphong' intiem en persoonlijk. Maar ook in de abstractere passages blijft het stuk fascineren. Er komt een veelheid aan klanken en stemmingen langs, die volgens een droomlogica gestructureerd lijken te zijn. Dus niet de nauwgezette van tevoren bepaalde vorm, zoals bij de hierboven gememoreerde Stockhausen, maar intuïtiever, zoals het een improvisator betaamt. Op sommige momenten doet 'Polyphong' ambient aan en kan de luisteraar even meezweven, maar er komen ook klanklandschappen voor die aardser van inhoud zijn. Blonk doseert goed en blijft niet te lang in één sfeer hangen. Dat zorgt ervoor dat de ruim drie kwartier die het stuk duurt veel sneller om lijken te gaan.

Herman te Loo

Luister hier naar fragmenten van de cd:

<http://www.jaapblonk.com/Pages/ppht.html>

AARON DIEHL
The Bespoke Man's Narrative
Mack Avenue

Bezetting:

Warren Wolf (vib),
 Aaron Diehl (p),
 David Wong (b),
 Rodney Green (d).

Bekijk het kwartet hier:
<http://bit.ly/KkAx0Y>

QUAT
Live At Hasselt
NoBusiness Records

Bezetting:

Els Vandeweyer (vib),
 Fred Van Hove (p, acc),
 Paul Lovens (perc),
 Martin Blume (perc).

VERVOLG JAZZ OP DE PLAAT

Als een jonge (Vlaamse) jazzmuzikant een zeker respect wil afdwingen zonder dat al echt verdiend te hebben, neemt hij vaak zijn toevlucht tot sjofele broeken en gebreide mutsen; in de Verenigde Staten is dat, nog steeds in het zog van de jonge Wynton Marsalis, een strak pak – en een ronkende hoestekst van Stanley Crouch. Die schrijft allemaal behartenswaardige dingen, maar hij doet dat zó hoogdravend, dat je snel naar de volgende deebuit-cd 'The Bespoke Man's Narrative'. De inhoud is nochtans goed en mooi: veel vakmanschap, respect voor de jazztraditie, goede smaak, en veel 'sérieux'. Pianist Aaron Diehl won in 2011 de 'Cole Porter Fellow in Jazz Award' van de 'American Pianists Association', en de verwachtingen zijn dan ook onrealistisch hoog gespannen. Diehl wil zich duidelijk inschrijven in de traditie. Er is John Lewis' 'Modern Jazz Quartet', aanwezig in de bezetting, in de suite-achtige compositietechnieken ('Generation Y'), in het repertoire ('The cylinder'), en zelfs in het pianospel: een staccato frasering en veel motivische improvisatie ('Stop and go', 'Moonlight in Vermont'). Duke Ellington is een ander voorbeeld: 'Single petal of a rose' volgt Ellington, poetst de wat slordige articulatie van de meester op, en voegt pathos toe – allemaal ten koste van de spontane, gevoelige charme van het origineel. 'Moonlight in Vermont' ligt té dicht bij wat de jonge Ahmad Jamal er van had kunnen maken om echt te verrassen; Gershwin's 'Bess, you is my woman now' krijgt slechts heel op het einde een verrassende, voorzichtige 'groove'. Enkele eigen nummers geven wél een origineel klankbeeld ('Prologue', 'Blue Nude', 'Epilogue'): als Diehl zich, met zijn potentieel, in die richting ontwikkelt, belooft de toekomst veel moois.

Arne Van Coillie

Wat direct opvalt aan 'Live At Hasselt' van het kwartet Quat is de wonderlijke klank. Els Vandeweyer speelt zachte noten op de vibrafoon tegenover het scherpe spel van pianist Fred van Hove. Twee slagwerkers, Paul Lovens en Martin Blume (met Vandeweyer maakt dat drie slagwerkers!), vormen de voortstuwende ritmesectie. De combinatie van de vibrafoon en de piano is sterk. Van Hove schiet in 'H1' snel en behendig heen en weer over de toetsen terwijl Vandeweyer een warme klank neerlegt. 'H2' begint met een solopassage van Van Hove. Hij grijpt een aantal dissonante akkoorden en meandert behendig over de lage toetsen. Dat grijpt de aandacht en wekt het verlangen op om verder te luisteren. Al snel voegen de slagwerkers zich bij de pianist. Wanneer ze ingetogen accenten neerleggen werkt dat goed. Maar als ze, al vrij snel, op volle kracht meespelen verdwijnen de noten van Van Hove naar de achtergrond. Dat is jammer, juist op dat moment hadden Lovens en Blume wat ruimte moeten geven. Tegen het einde van de improvisatie wordt dat gelukkig rechtgezet. Gevieren stevenen ze op een aanzwellende climax af. Plotsklaps valt alles weg. Een eenzaam getik blijft over en de snaren van de piano trillen nog na. Hoewel er een aantal passages zijn waarbij je op het puntje van je stoel zit weet de plaat niet helemaal te bekoren. Het kwartet spint constant een dicht web van geluid. Er zijn te veel momenten waarbij iedereen alles geeft en juist daardoor verdwijnen de muzikanten in elkaars rumoer. Wanneer er wel ruimte is voor minder hoor je wat de improvisatoren van Quat in hun mars hebben. Jammer genoeg zijn die momenten schaars.

Jan Nieuwenhuis

LILY'S DÉJÀ VU
Music From Another Ass
TryTone

Bezetting:

Ingrid Laubrock (ts),
 Guillermo Celano (g),
 Jasper Stadhouders (bg),
 Marcos Baggiani (d).

Luister hier naar een albumtrack:
<http://bit.ly/1qTMrfN>

THE THING

Boot!

The Thing Records/Trost

Bezetting:

Mats Gustafsson (ss, ts, bars, bs),
 Ingebrigt Håker Flaten (bg),
 Paal Nilssen-Love (d).

Luister hier naar 'India':
<http://thethingrecords.com/boot/>

VERVOLG JAZZ OP DE PLAAT

Hoewel de Argentijnse Amsterdammers Guillermo Celano en Marcos Baggiani de co-leiders zijn van de Celano Baggiani Group (CBG), is het nieuwe kwartet Lily's Déjà Vu bepaald geen herhaling van zetten. Met tenorsaxofoniste Ingrid Laubrock en Jasper Stadhouders (ditmaal op basgitaar) bestrijkt het kwartet op 'Music From Another Ass' een breed veld, waarin summiere composities uitgangspunt zijn voor heldere, verrassende improvisaties. Soms zitten delen van de stukken ritmisch strak in hun vel, waarbij de voorkeur bestaat voor een springerigheid en speelsheid. Omdat de vier hoofdrolspelers (er is geen bandleider) over een uitgekiend vormgevoel beschikken dat gebaseerd is op een droomlogica, komen de improvisaties telkens weer goed terecht. Ook het schakelen tussen heftige, rockachtige passages en intieme verstillings, tussen herkenbare melodieën en abstractie verleent de muziek van Lily's Déjà Vu de broodnodige spanning. Laubrock kan lyrisch uit de hoek komen, maar ook weerbarstige kronkellijnen in haar improvisaties neerzetten die aan de fantasie van Ab Baars doen denken. En omdat Stadhouders een gitarist is die hier basgitaar bespeelt, blijft de groepsklank open. Je hoort eerder twee gitaristen dan een bassist die slechts verantwoordelijk is voor grooves. En met de speelse, maar ook strakke Baggiani en het scheurwerk naast de gloedvolle sustain van Celano zijn nog een paar troeven op tafel gelegd waarmee Lily's Déjà Vu op zijn debuutalbum volkomen overtuigt.

Herman te Loo

De laatste jaren is een relatief kleine stroming in de geïmproviseerde muziek flink aan het uitdijen. Rauwe freejazz gaat daarbij een huwelijk aan met stijlen uit de rock zoals punk, noise en heavy metal. In de VS is Blixt een exponent ervan en vanuit Nederland maakt Cactus Truck over de hele wereld indruk. Aartsvaders van de mengvorm waren saxofonist Peter Brötzmann, gitarist Sonny Sharrock, basgitarist Bill Laswell en drummer Ronald Shannon Jackson met de groep Last Exit. In Scandinavië stort het trio The Thing (dat al sinds 2000 bestaat) zich op het genre. Het nieuwe album (dat verschijnt op het nieuwe eigen label The Thing Records) heet 'Boot!' en overtuigt met een niet aflatende stroom aan powermuziek. De Zweedse saxofonist Mats Gustafsson heeft vooral zijn arsenaal lage saxofoons (tenor, bariton, bas) meegenomen naar de studio en dat geeft een zwaar geluid. Zeker in combinatie met de soms flink vervormde basgitaar van de Noor Ingebrigt Håker Flaten en het beukende slagwerk van diens landgenoot Paal Nilssen-Love. Met z'n drieën kunnen ze hypnotiserende grooves neerzetten met een energie die je naar adem laat happen en een rauwheid die zijn eigen vorm van schoonheid creëert. Toch zijn de heren niet vies van een sterke melodie, zoals ze ook al lieten horen op hun verrassende hitalbum 'The Cherry Thing' (met zangeres Neneh Cherry). Ze spreiden het tentoon in eigen stukken, maar ook in Coltrane's 'India' en Ellington's 'Heaven', twee composities die zelden een originelere lezing zullen hebben gehad. En passant zijn het de boventonen van Gustafssons grommende saxen en de effectpedalen van Håker Flaten die voor caleidoscopisch verschuivende klankkleuren zorgen. De mix is enerverend, opwindend en fascinerend en doet je verlangen naar een live concert. Want de burens zullen niet bepaald blij zijn als je je versterker op elf zet.

Herman te Loo

JAZZ OP HET PODIUM

STRANGER THAN PARANOIA

Datum en plaats:

24, 27 en 29 december 2013,
Paradox, Tilburg
en de Toonzaal, Den Bosch.

Een jaar geleden somberde Paul van Kemenade, altsaxofonist, inspirator en programmeur van het Paranoia festival, dat dit wel eens de laatste keer zou kunnen zijn. De subsidiekraan was dichtgedraaid, de toekomst ongewis. Dit jaar ging het toch door, voor de 21ste keer, zij het dat Breda door geldgebrek was afgevallen. "Volgend jaar moet Breda er weer bij", zei van Kemenade, "en het liefst ook Eindhoven waar Paranoia nog niet eerder plaatsvond." Jarenlang was Paranoia een festival waar verrassingen en onverwachte combinaties de leidraad waren. Ondanks het beperkte budget voldeed dit jaar ook aan dat principe. Wie had een paar jaar geleden kunnen denken dat pianist **Louis van Dijk** een duo zou vormen met drummer **Han Bennink**? In Den Bosch gebeurde het. Het werd een ontroerend en fantastisch optreden. Van Dijk was opgetogen en opgelucht. "Drie jaar geleden was er nog een koude oorlog tussen het ICP en oer-orientelijke jazz", merkte hij op. Nu speelde hij zelf vrijer dan ooit en Bennink een beetje gedisciplineerder. Van Dijk ging los maar viel uiteraard terug op zijn eigen muzikale bagage: Ellington, een stukje Monk, de 'Blues march' en de prachtige ballad 'Stars fell on Alabama'. Bennink begeleidde op de snaredrum zoals hij de laatste jaren meestal doet. Met 'brushes' keurig de maat aangeven, met 'sticks' de vleugel overstemmen en rollend over de vloer om het ICP-gevoel op te roepen. Dat is precies waar Paranoia voor staat.

In Paradox ontmoette Bennink pianist **Jasper van 't Hof**. Er was net zo veel plezier, al was dit geen ontmoeting, laat staan botsing van twee werelden. Beiden zijn niet vies van experimenten en Bennink, die nu de beschikking over een volledige drumkit had, ging een onbeslis- te volumestrijd aan. De ontmoeting van trompettist **Jeroen Doomernik** met collega-trompettist Bart Maris en elektronica, leverde onder de naam The Monochrome een volstrekt abstract geluidsschilderij op. Op de wand werden korte teksten geprojecteerd, geïnspireerd op het gedicht 'Langzame Muziek' van Toma Tranströmer
...[vervolg in de rechterkolom](#)

Paul van Kemenade met Three Horns And A Bass.

Louis van Dijk en Han Bennink (zittend).

Het werd een esoterische ervaring, nauwelijks te doorgronden en voor sommigen voorbij de grenzen van het aanvaardbare, en dat terwijl er toch erg mooi gespeeld werd.

Van Kemenade speelde zelf alle avonden, met **Three Horns and a Bass** vooral vrolijke eigen muziek en met de gelegenhedsformatie 'invites...', waarin ook hoornist Morris Kliphuis en bassist/pianist **Niko Langenhuijsen** bijdragen leverden. Langenhuijsen woont al lang niet meer in Tilburg maar stond ooit aan de basis van de Tilburgse jazzscène, een verdienste die daar niet vergeten is. De verloren zoon werd met applaus begroet, de muziek was melodieus en viel in vruchtbare aarde. Dit concert was op de slotavond, de avond van de drummers. Bij 'invites...' zorgde Yonga Sun voor een energie-injectie, Bennink zoals gezegd is zelf een hoogspanningscentrale en het festival werd traditioneel gesloten met een spetterband, dit keer met de **Ploctones** waarin gitarist Anton Goudsmit bekkentrekend de aandacht naar zich toe trok. Maar de echte ster was drummer Martijn Vink, die zich vast in de Europese top heeft genesteld. Wat deze editie van Paranoia vooral heeft bewezen is dat subsidies ook remmend kunnen werken. Dit keer geen dure Europese of Amerikaanse groepen, maar ruim baan voor Nederlandse topgroepen. Het opende een deur naar onvermoede juweeltjes.
Tekst en foto's: Tom Beetz

VERVOLG JAZZ OP HET PODIUM

BENEFIETCONCERT NJA

Datum en plaats:

15 december 2013,
Bimhuis,
Amsterdam.

In een uitverkocht Bimhuis vond op zondag 15 december 2013 een prachtig benefietconcert plaats ten bate van het noodlijdende en bedreigde Nederlands Jazz Archief (NJA). Ik noteer hier graag dat dit een sfeervolle avond was die geestig en aanstekelijk werd gepresenteerd door Mijke Loeven. Het publiek genoot zichtbaar van een veelzijdig programma. Zowel prominenten als jonge honden gaven acte de présence: met volle inzet en zonder gage.

Een selectie van twintig musici uit de springlevende en veelzijdige jazzscene in Nederland, betrad het podium. Het **ICP Orkest** speelde spetterende composities van Misha Mengelberg. Het **Barnicle Bill Trio** (John Engels, Miguel Martinez en Mark Haanstra) liet horen dat jazz geen stropdas nodig heeft en moeiteloos verschillende generaties verbindt. **Harmen Fraanje en Anton Goudsmit** improviseerden, maar toen ze net lekker op gang waren moesten ze helaas alweer stoppen.

Joris Roelofs op basklarinet en **Reinier Baas** op gitaar, showden in een miniset talent om van te watertanden. In hun hommage aan Rita Reys, schitterden **Francien van Tuinen, Jesse van Ruller, Clemens van der Feen, Joost Patocka** en Harmen Fraanje. Tussen de bedrijven door, draaide DJ Benjamin Herman platen in het café.

In een interview met Mijke Loeven benadrukte NJA-directeur Paul Gompes de historische waarde en het hoge niveau van jazz en geïmproviseerde muziek in Nederland. "Jonge musici zijn aangewezen op archiefbronnen die inspireren en stimuleren om de tradities te leren herkennen, te behouden en te verrijken. Zij kunnen zich pas werkelijk ontwikkelen als ze ook kennis kunnen nemen van het verleden", aldus Gompes.

Gelukkig ontsluit het NJA het verleden steeds beter door onder meer digitalisering van het archiefmateriaal, publicatie via het Jazzbulletin, de website en uitgave van cd's. Lovenswaardige initiatieven. Het NJA is een kostbare zaak die het behouden meer dan waard is.

Roland Huguenin

Reinier Baas (links) en dj Benjamin Herman. (Foto: Joke Schot)

'Het publiek genoot zichtbaar van een veelzijdig programma met prominenten en jonge honden'

V.l.n.r.: Clemens van der Feen, Francien van Tuinen, Joost Patocka. (Foto: Joke Schot)

Trio Barnicle Bill. (Foto: Joke Schot)

JAZZ OP FILM

HI THERE, SEAN BERGIN

Sean Bergin
Muzikant 1948 - 2012

Regie: Remy Vlek

Sean Bergin in de trailer van de film. (bron: You Tube)

Eind november ging in het Bimhuis de film 'Hi There, Sean Bergin' in première. De Amsterdamse filmmaker Remy Vlek volgde de saxofonist geruime tijd, en zo is een intiem portret ontstaan van Sean Bergin als muzikant, maar ook als mens. Bergin vertelt zelf veel over zijn jeugd in Zuid-Afrika, zijn vertrek naar Engeland en hoe hij van daar met de muziektheatergroep Friends Roadshow naar Amsterdam kwam. Ook komen er collega-muzikanten als Ernst Glerum en Han Bennink aan het woord en jeugdvriend Robbie Hahn, die Bergin in Londen opnieuw ontmoette en bij dat gezelschap introduceerde.

De laatste is ook even te zien in een fragment uit 'Sesamstraat' waar hij als clown optreedt, muzikaal begeleid door Bergin en Ernst Reijseger. En hij vertelt over het euvel waaraan Sean, zoals zo veel muzikanten leed: "Ik heb gezien hoe de alcohol Seans spel beïnvloedde. Het hoort bij het muzikantenbestaan en slechts weinigen kunnen er weerstand aan bieden. Sean was helaas ook een slachtoffer." Uiteindelijk zijn het de gevolgen van de alcohol die hem vellen en in september 2012 overlijdt hij, slechts 64 jaar oud.

De fysieke aftakeling zien we ook in de film, waar Sean de filmmaker aanvanke-lijk nog vitaal te woord staat. In het laatste interview, samen met dochter Una, zien we een man die er ouder uit-ziet dan zijn 64 jaar. Maar al ontbreekt het de reus aan kracht, 'de pure muzika-liteit gaat niet weg', aldus Una. Dat blijkt ook uit het laatste concert met de New MOB in het Bimhuis, in maart 2012. "In de versie van de MOB waar ik in zat, was het een en al saxofoongeweld. Wat je nu maakt, is kamermuziek", aldus rietblazer Michael Moore, die als toeschouwer het concert bijwoonde.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Twee kompanen uit de hoogtijdagen van die 'wilde' MOB, Ernst Glerum en Han Bennink, bevestigen dat beeld. "Wat ik in Sean waardeer, is zijn ongeremdheid", aldus Glerum. En de drummer vertelt: "Ik ben een paar keer uit zijn band gestapt, omdat het zo'n lastpak is. Een echt Zuid-Afrikaans wildebeest. Maar hij is ook zo muzikaal dat ik telkens weer teruggekomen ben." Zelf typeert Bergin zich desgevraagd als 'iemand die hoopt beter te worden dan ik nu ben'. "Ik ben een denker, een nieuwsgierig iemand, maar ook een klootzak. Maar ik ben niet echt een slechterik."

De film schetst een intiem portret van Sean Bergin.

Hoewel hij langer in Amsterdam woonde dan hij ooit in Zuid-Afrika had geleefd, bleef hij zijn 'roots' trouw. Hij introduceerde de kwela in de Amsterdamse improvisatiescene. Hij had die muziek leren spelen in de townships waar hij stiekem naar toe ging, onder de achterbank van een auto weggedoken. Bergin identificeerde zich met de zwarte Zuid-Afrikanen en met het onrecht dat hun door de Apartheid werd aangedaan. Op een plank in zijn huis staat naast een 'altaartje' met relikwieën zoals de cricketbal en de tol, waar hij als jongen mee speelde, een foto van de kleine Sean in Isipingo (bij Durban) met Jerome, het zoontje van de zwarte bediende. "Tot we zes waren, was hij m'n maatje. Toen mochten we niet meer samen spelen, want hij ging naar de zwarte school en ik naar de blanke." De woede over dat onrecht blijft een belangrijke pijler van zijn muziek, bevestigt ook Robbie Hahn: "Hij had de Zuid-Afrikaanse muziek ook nodig om zijn ziel voeding te geven."

Dat Sean Bergin tevens een zachtmoedige kant had, zien we in de gesprekken met zijn dochter Una. Zij vertelt over hoe ze met de muziek van haar vader opgroeide en vervolgens haar eigen weg ging. Je hoort ze samen tweekemmige liedjes zingen. Het laatste daarvan is het toepasselijke 'That's all'. Het is een ontroerend slot van een film die getuigt van een warm, maar realistisch beeld van een groots muzikant.

Remy Vlek is nog in onderhandeling over een tv-vertoning van de documentaire. Houd daarvoor dit blad in de gaten.

Herman te Loo

BESTSELLERS JAZZ CENTER

Datum: 30 december 2013

- 1 Gregory Porter**
Liquid Spirit (Blue Note)
- 2 Nils Petter-Molvaer**
1/1 (Emarcy)
- 3 Avishai Cohen**
Almah (Parlophone)
- 4 John Escreet**
Sabotage and Celebration (Whirlwind)
- 5 Chuck Loeb**
Silhouette (Moosicus)

Bestsellers Jazz Center is een overzicht van de best verkochte cd's van de Haagse specialzaak Jazz Center; (<http://www.jazzcenter.nl>).

TIPS JAZZ CENTER

- 1 Omer Klein**
[To the Unknown \(Plus Loin\)](#)

Een pianotrio met diepgang. Niet het meest vooruitstrevendste wat we hebben gehoord de afgelopen jaren, maar desalniettemin fijne composities en soli van Klein en zijn kompanen.

- 2 Alexi Tuomarila**
[Seven Hills \(Edition\)](#)

Als Mats Eilertsen meedoet op je trioalbum kan het al bijna niet meer stuk volgens de Jazz Center crew (wat een gigant is die bassist uit Scandinavië toch). Gewaagd en toch melodieus, en met de nodige spanning in de opbouw.

- 3 Will Lee**
[Love, Gratitude and other Distractions \(Moosicus\)](#)

Valt strikt genomen buiten het jazzkader, maar wat een puike contemporaine cd is dit! 'Steely Dan meets Sting' met een sausje van Toto! Heerlijke muziek.

Tips Jazz Center is een overzicht van cd's die volgens Reinier van Bevervoorde en Jan Bax (van de Haagse specialzaak Jazz Center) een plek in de Bestsellers Jazz Center verdienen; (<http://www.jazzcenter.nl>).

INGEZONDEN

Eric Dolphy op het label Marshmallow

In Jazzflits 209 reageerde lezer Bert Broere op een bericht over niet eerder uitgebrachte Douglas-opnamen van saxofonist-fluitist-klarinetist Eric Dolphy. Lezer Ed Beuker uit Maastricht doet hieronder nog een duit in het zakje. Hij verzamelt sinds begin jaren negentig 'muziek en andere zaken van Dolphy'. Beuker is bezig met de samenstelling van een uitgebreide discografie van zijn idool. Die verschijnt naar hij hoopt in de loop van dit jaar.

"In 1991 verscheen 'De Laatste Sessie', de film van Hans Hylkema over Eric Dolphy. Scenarist van die film was Thierry Bruneau. Bruneau documenteerde zich hier uitgebreid voor, onder meer in de VS en Scandinavië. In Scandinavië legde hij de hand op geluidopnamen die later op zijn eigen label Serene zijn uitgegeven als 'The Uppsala Concert'. In de VS kreeg hij van Bruce Lundvall een 'tape' met 'not already been issued material'. Mijn kennismaking met Bruneau was in maart 1998. Sindsdien heb ik regelmatig contact gehad met hem, en vanaf 2003 heb ik hem ook een aantal keren ontmoet. Thierry Bruneau is overleden op 2 september 2012.

Bruneau heeft veel van zijn Dolphy-materiaal (foto's en geluidopnamen) verkocht aan Mitsuo Johfu, eigenaar van het label Marshmallow. Op dat label verschenen in 2001 'The Uppsala Concert Vol 1' en 'Vol. 2'. Die opnamen werden in 2009 opnieuw uitgegeven op cd en ook op elpee. In december 2012 kwam (als eerbetoon aan Thierry Bruneau) de cd 'Timespan' uit. En nu is er dus 'Muses', op zowel cd als elpee met het 'not already been issued material'.

Ik ben blij met deze Eric Dolphy-uitgave op Marshmallow. Het album bevat naast het nummer 'Muses' 'alternates' van 'Love me', 'Mandrake', 'Iron man' and 'Alone together'. De kwaliteit is uitstekend, alleen bij het nummer 'Mandrake' is die iets minder. Het bestaan van de track 'Muses' werd al in de jaren tachtig in discografieën van Eric Dolphy vermeld, en ook het bestaan van de 'alternates' was bekend.

De muziek op 'Muses' werd indertijd opgenomen voor het Douglas label. Van deze zogenoemde Douglas-sessies (gehouden begin juli 1963) is eerst in 1965, na het overlijden van Eric Dolphy, een elpee met vier nummers uitgebracht. Die elpee had als titel 'Conversations', maar deze muziek heeft ook als 'The Eric Dolphy Memorial Album' (en nog een paar ander titels) in de bakken gestaan. Pas in 1969 verscheen een tweede plaat met vijf tracks onder de titel 'Iron Man'. Het duurde zo lang voordat de muziek uitkwam omdat men die in eerste instantie te futuristisch vond (zo staat te lezen op de 'cover').

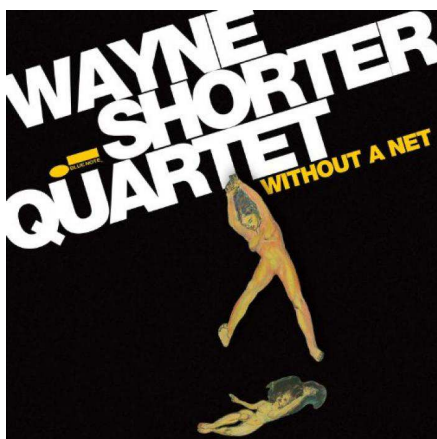
Op het label Douglas zijn de twee elpees ook als dubbelepee uitgegeven met als titel 'Jitterbug Waltz'. Dat de track 'Muses' destijds niet op de platen kwam zal wellicht een kwestie van ruimtegebrek geweest zijn.

Van de lp's 'Conversations' en 'Iron Man' zijn in de loop der jaren vele malen re-releases uitgegeven. Slechts tweemaal zijn ze samen op één enkele cd uitgegeven: bij Lonehilljazz in 2004 als 'Complete Memorial Album Sessions' (vreemde titel!) en in 2002 als 'New York Sessions 1963' als bijlage bij het Griekse jazztijdschrift Jazz&Tzaz."

Ed Beuker, Maastricht

De redactie van JazzFlits behoudt zich het recht voor om ingezonden stukken in te korten, te redigeren of te weigeren.

NPR JAZZ CRITICS POLL 2013

- 1 **Wayne Shorter**
Without A Net
- 2 **Craig Taborn Trio**
Chants
- 3 **Charles Lloyd/Jason Moran**
Hagar's Song
- 4 **Cécile McLorin Salvant**
WomanChild
- 5 **Steve Coleman & Five Elements**
Functional Arrhythmias
- 6 **Tim Berne's Snakeoil**
Shadow Man
- 7 **Dave Douglas**
Time Travel
- 8 **Terence Blanchard**
Magnetic
- 9 **Darcy James Argue's Secret Society**
Brooklyn Babylon
- 10 **Mary Halvorson Septet**
Illusionary Sea
- 11 **Chris Potter**
Sirens
- 12 **Jarrett/Peacock/DeJohnette**
Somewhere
- 13 **Joe Lovano**
Cross Culture
- 14 **William Parker**
Wood Flute Songs
- 15 **Rudresh Mahanthappa**
Gamak
- 16 **Matthew Shipp**
Piano Sutras
- 17 **Wadada Leo Smith & TUMO**
Occupy the World
- 18 **Barry Altschul**
The 3dom Factor
- 19 **Gregory Porter**
Liquid Spirit
- 20 **Dave Holland**
Prism
- 21 **Matana Roberts**
COIN COIN Chapter Two:
Mississippi Moonchile
- 22 **Frank Wess**
Magic 101
- 23 **Ahmad Jamal**
Saturday Morning
- 24 **Vijay Iyer & Mike Ladd**
Holding It Down:
The Veterans' Dreams Project
- 25 **Michele Rosewoman,**
New Yor-Uba: 30 Years

VARIA

Een beeld uit de documentaire 'Misha Enzovoort'.

Documentaire 'Misha Enzovoort' 19 januari op televisie

'Misha Enzovoort', een film van Cherry Duyns waarin hij pianist Misha Mengelberg volgt tijdens zijn laatste buitenlandse tournee met zijn ensemble ICP (Instant Composers Pool), is zondag 19 januari om 13.00 uur op Nederland 2 te zien (herhaling dinsdag 21 januari om 00.05 uur op Nederland 2).

Bandleider, componist en pianist Misha Mengelberg viel een aantal jaren geleden ten prooi aan dementie. Cherry Duyns volgt dit icoon van de Europese jazz tijdens een week van optredens in de Londense jazzclub Vortex, wat gezien zijn verslechterende toestand zeker zijn laatste buitenlandse optreden zal zijn. De bandleden maken zich op voor het lang uitgestelde afscheid van Mengelberg, met wie ze decennia hebben samengespeeld.

(zie **Jazzflits 209** pagina 20 voor een uitgebreide bespreking)

Blij Jazz Brief nummer 23 is uit

Voor liefhebbers van de oude stijl is er weer een nieuwe Blij Jazz Brief. Nr. 23: <http://www.blijezjazz.nl/BB23/BB23.html>

NIEUWS KORT

Miles Davis heeft eigen straat in New York

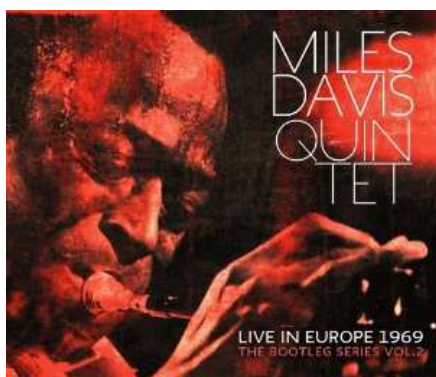
Een deel van de W. 77th St. in New York gaat sinds 18 december 2013 officieel door het leven als Miles Davis Way. De naamswijziging is de verdienste van jazzimpresario Shirley Zafirau. Zij zette zich hier jarenlang voor in. Davis woonde bijna 25 jaar in de buurt.

Blue Note viert 75-jarig bestaan

Op 6 januari 2014 was het 75 jaar geleden dat het Blue Note-label werd opgericht. Dat wordt op 8 januari in New York gevierd met 'A Blue Note Records 75th Anniversary Concert'. Sterren van de avond zijn de pianist Robert Glasper en Jason Moran. Ze beginnen met een eerbetoon aan de boogie woogie-pianisten Albert Ammons en Meade Lux Lewis. Zij maakten indertijd de eerste plaat voor Blue Note Records. Ook bassist Alan Hampton, drummer Eric Harland, vocalist Bilal en saxofonist Ravi Coltrane zijn te gast op het verjaardagsfeest.

WWW.JAZZFLITS.NL

NPR JAZZ CRITICS POLL 2013

Reissues

- 1 **Miles Davis Quintet**
Live in Europe 1969:
The Bootleg Series Vol. 2
- 2 **Woody Shaw**
The Complete Muse Sessions
- 3 **Jack DeJohnette**
Special Edition
- 4 **Clifford Jordan**
The Complete Strata-East Sessions
- 5 **Miles Davis**
The Original Mono Recordings
- 6 **Paul Motian**
Paul Motian (ECM) 27 (13)
- 7 **John Coltrane**
Sun Ship: The Complete Session
- 8 **Herbie Hancock**
The Complete Columbia Album
Collection: 1972-1988
- 9 **New York Art Quartet**
1964-65: Call It Art
- 10 **Earl Hines**
The Classic Earl Hines Sessions

Vocal

- 1 **Cécile McLorin Salvant**
WomanChild
- 2 **Gregory Porter**
Liquid Spirit
- 3 **Andy Bey**
The World According to Andy Bey
- 4 **René Marie**
I Wanna Be Evil:
With Love to Eartha Kitt

Latin

- 1 **Michele Rosewoman**
30 Years: A Musical Celebration
of Cuba in America
- 2 **Chucho Valdés**
Border-Free
- 3 **Miguel Zenón**
Oye!!! Live in Puerto Rico
- 4 **Alexis Cuadrado**
A Lorca Soundscape
The Pedrito Martinez Group,
The Pedrito MartinezGroup

Debut

- 1 **Jonathan Finlayson**
Moment and the Message
- 2 **Jaimeo Brown**
Transcendence
Matt Mitchell
Fiction

OVERLEDEN

Yusef Lateef in 2007 op Gent Jazz. (Foto: Tom Beetz)

Yusef Lateef, 23 december 2013 (93)

Amerikaanse saxofonist, fluitist, hoboïst. Overleed in de staat Massachusetts (in Shutesbury). Specialiseerde zich in exotische muziek van allerlei aard en de daarbij gebruikelijke instrumenten. Kreeg begin jaren zestig meer bekendheid als zesde man in het sextet van Cannonball Adderley. Haalde een doctorsgraad in educatie. In 2006 schreef hij zijn autobiografie 'Gentle Giant' (zie JF nr.105 van 9 okt. 2008).

Herb Geller, 19 december 2013 (85)

Overleden in Hamburg. Geller was een Amerikaanse altsaxofonist van het kaliber van Bud Shank en Phil Woods. Geboren in Los Angeles maakte hij deel uit van de Westcoast-kliek, had een eigen kwartet met zijn vrouw Lorraine, vond na haar dood in 1958 aansluiting bij enkele bigbands om zich in 1965 definitief te vestigen in Hamburg. Was jaren stersolist in de band van de NDR en bouwde daarnaast een solocarrière op, wat leidde tot briljante staaltjes van zijn kunnen onder andere in een serie duetten met pianist Rein de Graaff voor het Blue Jack-label. (jjm)

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzmagazine voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/ hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Eindredactie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Reinier van Bevervoorde, Arne Van Coillie, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Kortjen, Lex Lammen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Jan Nieuwenhuis, Roos Plaatsman en Lo Reizevoort. **Fotografie:** Tom Beetz en Joke Schot. **Website:** Henk de Boer. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

1a77
JazzFlits

VERVOLG JAZZ OP PAPIER

Esther Bubley (fotogr.), Hank O'Neal (tekst), Norman Granz (voorw.), Charlie Parker, [...].

Levallois-Perret Fr : Filipacchi, 1995. – 157 pag. ; 23x36 cm. – ISBN 2-85018-223-0 geb. met stofomslag

In tegenstelling tot wat de blurb beweert – 'fully revised' – is er aan de inhoud van Gary Giddins' 'Celebrating Bird' (zie vorige aflevering) niet getornd. Wel heeft auteur de recente editie van een nieuw voorwoord voorzien. Hij vertelt daarin, hoe hij er schik in had zijn van niets wetende studenten in verwarring te brengen door Parkers 'Koko' op hen los te laten. Collega's deden het daarentegen voorzichtiger aan door hen te verleiden met Parkers bijdrage in het gemakkelijker aansprekende 'Funky blues'. Het is maar net wat je ermee doet. Ze hadden ook het volledige nummer kunnen gebruiken: 'Funky blues' duurt ruim dertien minuten en biedt tal van aanknopingspunten: de bluesvorm, het aantal 'chorussen', een vergelijking tussen de drie altsaxofonisten (achtereenvolgens Johnny Hodges, Parker, Benny Carter) alsook tussen de twee tenoristen (Flip Phillips en Ben Webster), de toonvorming in het algemeen, enzovoort. 'Funky blues' werd, samen met een paar snelle nummers en een ballad-medley, opgenomen in juni of juli 1952 – de exacte datum is, vreemd genoeg, nog nimmer achterhaald – en bracht een groep tezamen uit de stal van Norman Granz.

Foto's van de sessie kenden een ruime verspreiding en ook voor de hoestekeuring van David Stone Martin stond een groepsfoto model, maar over de foto-graaf was nauwelijks iets bekend. Tot Hank O'Neal op onderzoek uitging. Het bleek te gaan om Esther Bubley, een fotografe die voor Ladies Home Journal had gewerkt. Alleen al met betrekking tot de opnamesessie bleek zij nog over honderden ongebruikte negatieven te beschikken. Daaruit ontstond een prachtig fotoboek. O'Neals uitgebreide toelichting is in het Frans. Blijkbaar durfde niemand in Amerika zich aan de uitgave te wagen. Op de omslag vult Parkers naam in gouden letters de hele breedte van dit uitgerekte, oblong boek, maar hij is gewoon een van de groep.

Jan J. Mulder

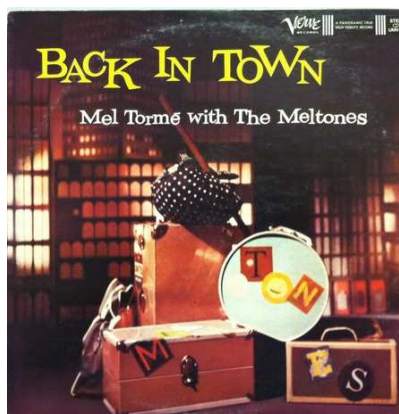
Volg het jazznieuws op de voet. Ga naar:

<http://www.twitter.com/jazzflits>

DE GOUWE OUWE VAN...

Hessel Fluitman

Ja, ik ben een beetje Mel Tormé-gek. 'The velvet fog', zoals Mel Tormé wel werd genoemd, componeerde, arrangeerde, zong en speelde piano. Tormé zong in de jaren veertig (1943-1946) met The Meltones, een begeleidingsgroep die niet voor niets legendarisch is geworden. De groep viel uit elkaar, maar eind jaren vijftig kwam de formatie weer bij elkaar om nog een keer te stralen. Het resultaat was het Verve-album 'Back In Town'. Niet alleen vanwege Mel en The Meltones is dat een schitterende elpee. Maar ook omdat Marty Paich de arrangeur en orkestleider was, omdat saxofonist Art Pepper als stersolist was aangetrokken, en omdat de nooit zo bekend geworden trompettist Jack

Sheldon een aantal soli blies. Ondanks al die grote namen is er geen sprake van drukte of egotripperij. De plaat is een geheel. Voor 'Back In Town' werden de grote hits van de groep – 'It happened in Monterey' en 'What is this thing called love' – nog een keertje opgenomen in het originele arrangement, net zoals 'I hadn't anyone till you'. De andere negen

songs op het album kregen van Marty Paich een nieuwe achtergrond. Naast Pepper en Sheldon waren aanwezig: vibrafonist Victor Feldman, vijf gitaristen, onder wie Barney Kessel, bassist Joe Mondragon en drummer Mel Lewis. Toen een prachtige groep.

De stukken zwerven tussen 'ballad' en 'mid-tempo'. The Meltones zingen als een saxsectie. Hun samenhang en tegenstemmen maken de songs fris en attractief. De stemmen buiten over elkaar. Soms is de muziek ook suikerzoet. Eerlijk is eerlijk. Vooral als de celesta van stal wordt gehaald. Neem Frank Loessers 'I've never been in love before'. Dat is echt te mooi gemaakt. De zang is geforceerd. Zo gauw de zang echter een beetje op tempo is, gaat het allemaal weer wat makkelijker. 'Li'l Darlin', hoewel zeer traag gezongen, is mateloos sterk. Jammer van het droge orgeltje vooraf. Maar als de Meltones los gaan, valt dat orgeltje weg. De obligato's van Jack Sheldon vullen de leemte mooi in. Zeker zo traag, ik zou haast zeggen onmetelijk traag, wordt de afsluitende 'song' gezongen: 'Hit the road to dreamland'. Het is adembenemend mooi. Ook daar past alle pathos, arrangeerkunst en inzet naadloos in elkaar.

Mijn hernieuwde kennismaking met 'Back In Town' dateert van juni vorig jaar. Ik vond het album toen in een doos met tien cd's van Art Pepper, uitgegeven door T2 - House of Jazz. Misschien kent u de donkerbruine doosjes van die maatschappij wel. Begin augustus 2013, op vakantie in Kopenhagen, vond ik bij platenzaak Cup of Jazz een heruitgave uit 2012 van Phoenix Records. Daar staat nog een bonus op: 'Swings Shubert Alley', uit januari/februari 1960. Aan die opname van Mel Tormé werkten Marty Paich en Art Pepper ook mee, maar de Meltones niet. Niettemin is het een fraai extraatje. Bij I-tunes en Spotify is 'Back In Town' ook vast te vinden.

HF